

Դանիելի Գիրքը - Յոթանասունմեկերորդ Թիվ

Մարգարեական գորգանկարը. Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորս պոծությունների բացահայտումը և դրանց նշանակությունը ժամանակակից դարաշրջանում

Jeff Pippenger

2024-02-04

Եզեկիելի ութերորդ գլխի չորս պոծությունները ներկայացնում են ժամանակակից Իսրայելի չորս սերունդները, իսկ ժամանակակից Իսրայելի սկիզբը նախապատկերվել էր հին Իսրայելի սկզբով: Այդ երկու սկզբնական պատմություններն էլ վկայում են ժամանակակից Իսրայելի վախճանի մասին՝ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Իսրայելի երկու սկիզբները՝ թե՛ հնագույն բառացի, թե՛ ժամանակակից հոգևոր, վկայված են Իսրայելի հյուսիսային թագավորության սկզբնական պատմությամբ, երբ այն բաժանվեց Հուդայից:

Երբ հին Իսրայելը կանգնեցրեց ոսկե հորթը, նրանք հենց նոր էին դուրս եկել Եգիպտոսից՝ ի կատարումն մի մարգարեության, ըստ որի Աստված նրանց թագավորություն պիտի դարձներ: Իսրայելի հյուսիսային թագավորության առաջին թագավոր Երովաբեամի պատմությունը ներառում է հենց այդ նույն հատկանիշները: Երովաբեամը փախել էր Եգիպտոս՝ Սողոմոնի բարկությունից: Աքիա մարգարեի միջոցով նրան տրվել էր մարգարեական խոստում, որ նա թագավոր պիտի կարգվեր տասներկու ցեղերից տասի վրա: Մինչ մարգարեության կատարումը, Երովաբեամը պիտի փախչեր Եգիպտոս՝ իր և Սողոմոնի միջև հեռավորություն դնելու համար, մինչև որ Սողոմոնը մեռներ:

Եվ եղավ այն ժամանակ, երբ Երոբովամը դուրս էր գալիս Երուսաղեմից, որ սելովացի մարգարե Աքիան հանդիպեց նրան ճանապարհին. և նա հագել էր նոր վերարկու, և երկուսով միայնակ էին դաշտում: Եվ Աքիան բռնեց իր վրա եղած նոր վերարկուն ու պատառոտեց այն տասներկու կտորի: Եվ ասաց Երոբովամին. «Վերցրո՛ւ քեզ տասը կտոր, որովհետև այսպես է ասում Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. «Ահա, Ես կպոկեմ թագավորությունը Սողոմոնի ձեռքից և քեզ կտամ տասը ցեղ. (բայց մեկ ցեղ նա կունենա Իմ ծառա Դավթի համար և Երուսաղեմի համար՝ այն քաղաքի, որ Ես ընտրել եմ Իսրայելի բոլոր ցեղերից). որովհետև նրանք լքել են Ինձ և երկրպագել են աստվածուհի Աստարովթին՝ սիդոնացիների աստվածուհուն, Քամովսին՝ մովաբացիների աստծուն, և Մելքոմին՝ Ամմոնի որդիների աստծուն, և չեն ընթացել Իմ ճանապարհներով, որպեսզի անեն այն, ինչ ուղիղ է Իմ աչքերի առաջ, և պահեն Իմ կանոններն ու Իմ դատաստանները, ինչպես իր հայր Դավիթը: Սակայն Ես նրա ձեռքից ամբողջ թագավորությունը չեմ վերցնի, այլ նրան իշխան կդնեմ իր կյանքի բոլոր օրերում՝ Իմ ծառա Դավթի համար, որին Ես ընտրեցի, որովհետև նա պահեց Իմ պատվիրաններն ու Իմ կանոնները: Բայց Ես թագավորությունը կվերցնեմ նրա որդու ձեռքից և այն քեզ կտամ՝ այսինքն տասը ցեղ: Եվ նրա որդուն մեկ ցեղ կտամ, որպեսզի Դավիթը՝ Իմ ծառան, միշտ ճրագ

ունենա Իմ առաջ Երուսաղեմում, այն քաղաքում, որ Ես ընտրել եմ Ինձ համար՝
այնտեղ Իմ անունը դնելու»:

«Եվ ես քեզ պիտի վերցնեմ, և դու պիտի թագավորես ըստ ամենայնի, ինչ որ քո
հոգին ցանկանա, և պիտի լինես թագավոր Բարայելի վրա: Եվ կլինի, եթե լսես այն
ամենին, ինչ որ ես քեզ պատվիրեմ, և քայլես իմ ճանապարհներով, և անես այն, ինչ
որ ուղիղ է իմ աչքերի առաջ՝ պահելով իմ կանոններն ու իմ պատվիրանները,
ինչպես արեց Դավիթը՝ իմ ծառան, ապա ես քեզ հետ պիտի լինեմ, և քեզ համար
հաստատուն տուն պիտի շինեմ, ինչպես շինեցի Դավթի համար, և Բարայելը քեզ
պիտի տամ: Եվ դրա համար պիտի չարչարեմ Դավթի սերունդը, բայց ոչ
հավիտյան»: Ուստի Սողոմոնը ձգտում էր սպանել Երոբովամին: Եվ Երոբովամը վեր
կացավ ու փախավ Եգիպտոս՝ Եգիպտոսի Շիշակ թագավորի մոտ, և Եգիպտոսում
մնաց մինչև Սողոմոնի մահը: Իսկ Սողոմոնի մնացյալ գործերը, և այն ամենը, ինչ որ
նա արեց, և նրա իմաստությունը, մի՞թե գրված չեն Սողոմոնի գործերի գրքում: Եվ
այն ժամանակը, որ Սողոմոնը թագավորեց Երուսաղեմում ամբողջ Բարայելի վրա,
քառասուն տարի էր: Եվ Սողոմոնը ննջեց իր հայրերի հետ և թաղվեց իր հոր՝ Դավթի
քաղաքում: Եվ նրա որդի Ռոբովամը թագավորեց նրա փոխարեն: Գ Թագավորաց
11:28–43:

Սողոմոն թագավորի մահվան ժամանակ թագավորությունը պիտի բաժանվեր, և
Հերոբովամը պիտի թագավորեր հյուսիսային տասը ցեղերի վրա, իսկ Սողոմոնի որդին՝
Ռոբովամը, պիտի թագավորեր Երուսաղեմում: Մինչ ցեղերի բաժանումը տեղի
կունենար, Հերոբովամը պետք է դուրս գար Եգիպտոսից:

Եվ Ռոբովամը գնաց Սիկեմ, որովհետև ամբողջ Բարայելը եկել էր Սիկեմ՝ նրան
թագավոր դարձնելու: Եվ եղավ, երբ Նաբատի որդի Երոբովամը, որ դեռ
Եգիպտոսում էր, լսեց այդ մասին (քանզի նա փախել էր Սողոմոն թագավորի
երեսից, և Երոբովամը բնակվում էր Եգիպտոսում), որ ուղարկեցին և կանչեցին
նրան: Եվ Երոբովամը և Բարայելի ամբողջ ժողովը եկան ու խոսեցին Ռոբովամի
հետ՝ ասելով. «Քո հայրը ծանր դարձրեց մեր լուծը. արդ, դու թեթևացրո՞ւ քո հոր
ծանր ծառայությունը և այն ծանր լուծը, որ նա դրել էր մեզ վրա, և մենք կձառայենք
քեզ»: Եվ նա ասաց նրանց. «Գնացե՛ք դեռ երեք օրով, ապա դարձյալ եկե՛ք ինձ մոտ»:
Եվ ժողովուրդը գնաց: Գ Թագավորաց 12:1–5.

Երեք օրերի ընթացքում Ռոբովամի անմիտ վարմունքի պատմությունը մեղքը դնում է
նրա՝ ծերերի խորհրդի անմիտ մերժման վրա, սակայն ցեղերի բաժանումը
մարգարեացվել էր, ուստի այն այս կամ այն կերպ պիտի տեղի ունենար: Այստեղ արժե
նշել մի ապագա հոգվածի համար, որ բաժանման ընթացքը հատկապես նույնացվել էր
երեք օրերի հետ: Երկու թագավորությունները Միլլերիտների պատմության ընթացքում
դարձյալ դառնում են մեկ թագավորություն, և երբ հյուսիսային ու հարավային ցեղերը
Միլլերիտների պատմության մեջ դառնում են մեկ թագավորություն, այն
ժամանակաշրջանում, որ Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների
գալուստի ժամանակահատվածն է: Միլլերիտների պատմության մեջ այդ երեք
հրեշտակները նախապատկերված էին Ռոբովամի որոշման երեք օրերով: Այդ
քառասունվեց տարիները, որոնց ընթացքում երեք հրեշտակները եկան՝ 1798-ից մինչև

1844, նաև այն երեք խորհրդանշական օրերն էին, որոնց մասին Քրիստոսը Հովհաննեսի երկրորդ գլխում ասել էր, թե անհրաժեշտ պիտի լինեն, որպեսզի Ինքը կանգնեցնի կործանված տաճարը, սակայն ուսումնասիրության այդ մասը ապագա հոդվածի համար է:

Երբ Ռոբովամը երեք օրվա վերջում տվեց իր անմիտ հայտարարությունը, թագավորությունները բաժանվեցին:

Ուստի, երբ ամբողջ Իսրայելը տեսավ, որ թագավորը նրանց չլսեց, ժողովուրդը պատասխանեց թագավորին՝ ասելով. «Ի՞նչ բաժին ունենք մենք Դավթից, և ի՞նչ ծառանգություն՝ Հեսսեի որդուց. դեպի ձեր վրանները, ո՛վ Իսրայել. այժմ հոգ տար քո իսկ տան համար, Դավիթ»: Եվ Իսրայելը գնաց իր վրանները: Բայց Իսրայելի որդիների վրա, որոնք բնակվում էին Հուդայի քաղաքներում, Ռոբովամը թագավորեց: Այն ժամանակ Ռոբովամ թագավորը ուղարկեց Ադորամին, որ հարկադրանքի գործերի վերակացուն էր. և ամբողջ Իսրայելը քարկոծեց նրան քարերով, այնպես որ նա մեռավ: Ուստի Ռոբովամ թագավորը շտապեց իր կառքը բարձրանալ, որպեսզի փախչի Երուսաղեմ: Եվ Իսրայելը ապստամբեց Դավթի տան դեմ մինչև այսօր: Եվ եղավ, երբ ամբողջ Իսրայելը լսեց, որ Հերոբովամը վերադարձել է, ուղարկեցին ու նրան կանչեցին ժողովի մեջ, և նրան թագավոր դարձրին ամբողջ Իսրայելի վրա. և չեղավ մեկը, որ հետևեր Դավթի տանը, բացի միայն Հուդայի ցեղից: Գ Թագավորաց 12:16–20.

Մարգարեությունը, թե Հերոբովամին պիտի տրվեր մի թագավորություն, կատարվել էր, և այն կատարվեց այն ժամանակ, երբ նա դուրս էր եկել Եգիպտոսից: Նախանձելով, որ Աստծո սրբավայրը գտնվում էր Երուսաղեմ քաղաքում՝ այն քաղաքում, որը Աստված ընտրել էր Իր անունը այնտեղ դնելու համար, Հերոբովամը ձեռնամուխ եղավ կեղծելու այն սրբավայրը, քահանայությունը և պաշտամունքի ծառայությունը, որ ըստ կարգադրության պետք է իրականացվեին միայն Երուսաղեմում: Հերոբովամի գործը՝ հյուսիսային տասը ցեղերում պաշտամունքի կեղծ համակարգ հաստատելը, ուղիղ գուգահեռ է Ահաբոնի ապստամբությանը և ոսկե հորթին, և այսպիսով տալիս է նա մեկ վկայություն ոչ միայն շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի, այլև 1863 թվականի ապստամբության մասին:

Եվ Երովաբովամն իր սրտում ասաց. «Այժմ թագավորությունը պիտի վերադառնա Դավթի տանը: Եթե այս ժողովուրդը Երուսաղեմում Տիրոջ տանը զոհ մատուցելու համար վեր ելնի, ապա այս ժողովրդի սիրտը դարձյալ պիտի դառնա դեպի իրենց տերը՝ Հուդայի թագավոր Ռոբովամը, և նրանք ինձ պիտի սպանեն ու դարձյալ գնան դեպի Հուդայի թագավոր Ռոբովամը»: Ուստի թագավորը խորհուրդ առավ, և երկու ոսկե հորթ շինեց ու նրանց ասաց. «Ձեզ համար չափազանց է Երուսաղեմ վեր ելնելը. ահա՛ քո աստվածները, ո՛վ Իսրայել, որոնք քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ մեկին դրեց Բեթելում, իսկ մյուսին՝ Դանում: Եվ այս բանը մեղք եղավ, որովհետև ժողովուրդը գնաց երկրպագելու մեկի առաջ՝ մինչև իսկ Դան: Եվ նա բարձրատեղիների տուն շինեց ու ժողովրդի ամենացածր խավերից քահանաներ կարգեց, որոնք Ղևիի որդիներից չէին: Եվ Երովաբովամը ութերորդ ամսում, ամսվա տասնհինգերորդ օրը, տոն սահմանեց՝ նման այն տոնին, որ Հուդայում էր, և նա զոհ

մատուցեց սեղանի վրա: Նույնն արեց Բեթելում՝ զոհ մատուցելով իր շինած հորթերին. և Բեթելում հաստատեց բարձրատեղիների այն քահանաներին, որ շինել էր: Այսպես նա զոհ մատուցեց այն սեղանի վրա, որ շինել էր Բեթելում, ութերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, այն ամսում, որ իր սրտից էր հնարել. և Բսրայելի որդիների համար տոն սահմանեց, և սեղանի վրա ելավ՝ խոսնկ ծխելու: Գ Թագավորաց 12:26–33.

Հերոբոլամի ապստամբությունը ներկայացնում է ճշմարտության ևս մեկ գիծ, որը պետք է դրվի Ահարոնի ապստամբության, 1863 թվականին բողոքական եղջյուրի ապստամբության և շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հանրապետական եղջյուրի ապստամբության վրա, և այդպիսով այն ընդարձակում է մարգարեական վկայությունը: Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբության մեջ Տերը փոխեց քահանայության ընտրության սահմանված եղանակը:

Ապստամբությունից առաջ յուրաքանչյուր ցեղի անդրանիկը պետք է դառնար քահանայության մաս: Սակայն Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբության ժամանակ միայն Ղևիի ցեղը կանգնեց Մովսեսի կողմը: Այդ պատճառով Աստված փոխեց քահանայության համար մարդկանց տրամադրելու կարգված եղանակը, և այդ ժամանակից սկսած միայն Ղևիի տունը պիտի կազմեր քահանայությունը:

Երբ Մովսեսը տեսաւ, որ ժողովուրդը մերկ է, (քանզի Ահարոնը նրանց մերկացրել էր՝ իբրեւ ամօթ իրենց թշնամիների մէջ,) այն ժամանակ Մովսեսը կանգնեց բանակի դռան մօտ եւ ասաց. «Ով որ Տիրոջ կողմն է, թող գայ ինձ մօտ»: Եւ Ղևիի բոլոր որդիները հաւաքուեցին նրա մօտ: Եւ նա նրանց ասաց. «Այսպէս է ասում Բսրայելի Տէր Աստուածը. իւրաքանչիւր մարդ իր սուրը կապի իր կողքին, եւ անցէք ու դարձէք դռնից դուր ամբողջ բանակի միջով, եւ սպանի ք իւրաքանչիւր մարդ իր եղբօրը, եւ իւրաքանչիւր մարդ իր ընկերոջը, եւ իւրաքանչիւր մարդ իր հարեւանին»: Եւ Ղևիի որդիները արեցին Մովսեսի խօսքի համաձայն. եւ այն օրը ժողովրդի միջից ընկաւ մօտ երեք հազար մարդ: Ելք 32:25–28.

Հերոբոլամը կեղծեց այն գործը, որ Աստված կատարել էր Ահարոնի ապստամբության ժամանակ, երբ Աստված Ղևիի ցեղից նոր քահանայություն էր բարձրացրել, որովհետև Հերոբոլամը «քահանաներ նշանակեց ժողովրդի ամենաստորին խավերից, որոնք Ղևիի որդիներից չէին»: Թագավորության հյուսիսային տասը ցեղերի սկզբում տեղի ունեցած ապստամբությունը զուգահեռվում է Ահարոնի և պարող հիմարների ապստամբությանը: Ապստամբությունը տեղի ունեցավ Եգիպտոսից դուրս գալուց հետո՝ ի կատարումն մի մարգարեության, որը խոստացել էր, թե մի թագավորություն պիտի հաստատվի: Երկու դեպքերում էլ հաստատվեց նոր քահանայություն, ինչը փոփոխություն էր քահանաներ ընտրելու նախկին կարգից:

Ահարոնի ոսկե հորթի ապստամբությունը կրկնվեց, սակայն Հերոբոլամի կողմից այն կրկնապատկվեց, որովհետև նա երկու ոսկե հորթ շինեց և դրանք դրեց երկու քաղաքներում: Դան քաղաքը ներկայացնում է պետական վարպետությունը, որովհետև Դան նշանակում է «դատել», իսկ Բեթել քաղաքը ներկայացնում է եկեղեցական վարպետությունը, որովհետև Բեթել նշանակում է «Աստծո տուն»: Ոսկե հորթերն

ունեին նույն խորհրդանշությունը, ինչ Ահարոնի հորթը, սակայն՝ ի հավելումն երկու քաղաքներով ներկայացված Եկեղեցու և Պետության միության վկայության: Հորթը հեթանոսական ընծայի բարձրագույն ձևն էր, և հետևաբար ներկայացնում է Քրիստոսի կեղծ ընծա: Ոսկին Բաբելոնի խորհրդանիշն է, իսկ հորթը գազանի պատկեր էր: Ինչպես Ահարոնը սահմանեց կեղծ երկրպագության օր, այնպես էլ Հերոֆոլամը տոն սահմանեց և հոգ տարավ, որ այդ տոնի օրը չհամընկնի Երուսաղեմում ճշմարիտ երկրպագության ժամանակի հետ:

Շուտով ընդունվելիք կիրակնօրյա օրենքի բոլոր տարրերը ներկայացված են Հերոֆոլամի ապստամբության վկայության մեջ՝ կեղծ գոհր (հորթը), կեղծ Քրիստոսը (գոհասեղանը), գազանի պատկերը (Եկեղեցու և Պետության միությունը), կեղծ երկրպագության օրը (կիրակին) և կեղծ քահանայություն:

Հին Իսրայելի սկիզբը, տաս հյուսիսային ցեղերի՝ որպես թագավորություն, սկիզբը, և ադվենտիզմի սկիզբը բոլորն էլ կրում են նույն մարգարեական տարրերը, և միասին դրանք բացահայտում են շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի մարգարեական տարրերը: Հին Իսրայելը դուրս էր եկել Եգիպտոսի գերությունից, Երոֆոլամը դուրս էր եկել Եգիպտոսից, ուր նա փախել էր՝ Սողոմոնի հալածանքից ազատվելու համար, և միլլերական ադվենտիզմը նոր էր դուրս եկել պապականության գերությունից:

Ղևիի քահանայությունը հաստատվեց Ահարոնի ապստամբության ժամանակ, մարդկանցից ամենաստորների կեղծ քահանայությունը հաստատվեց Երոֆոլամի վկայության մեջ, և երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ միլլերիական ադվենտիզմի հետ, ըստ Պետրոսի, միլլերիականները «ընտիր ազգ էին, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, սեփական ժողովուրդ, որպեսզի պատմեք Նրա առաքիությունները, որ ձեզ խավարից կանչեց Իր զարմանալի լույսի մեջ»: Այն լույսը, որին միլլերիականները կանչված էին, Միլլերի գոհարների լույսն էր՝ ներկայացված Ամբակումի երկու տախտակների վրա, որոնք Ահարոնի ապստամբության պատմության մեջ նախատիպված էին Տասը պատվիրանների երկու տախտակներով: Այն խավարը, որից նրանք կանչված էին դուրս, պապական իշխանության Խավար դարերն էին, որոնք նախատիպված էին եգիպտական գերության խավարով:

Երբ Քրիստոսը կանգնեցրեց այն տաճարը, որ ոտնահարվել էր թե՛ հեթանոսության, թե՛ պապականության կողմից, Նա դա արեց քառասունվեց տարում՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականը: Երբ Նա կանգնեցրել էր տաճարը, ապա որպես Ուխտի Պատգամավոր՝ հանկարծ եկավ Իր տաճարը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, որովհետև Նա կանգնեցրել էր այն տաճարը, որ ոտնահարվել և կործանվել էր, և նաև մաքրեց մի քահանայություն, որը ներկայացված էր Ղևիի ցեղով:

Բայց ո՞վ պիտի դիմանա Նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ Նա հայտնվի. որովհետև Նա նման է ձուլարարի կրակին և լվացարարների օճառին. և Նա պիտի նստի որպես արծաթը գտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի գտի նրանց ոսկու և արծաթի պես, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի

Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:2–4.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Քրիստոսը հանկարծ եկավ Իր տաճարը և ուխտի մեջ մտավ մի ժողովրդի հետ, որը ներկայացված էր Ղևտական քահանայությամբ, սակայն 1863 թվականին նրանք կրկնեցին Ահարոնի ապստամբությունը, և միլլերիտական քահանայությունը փոխակերպվեց ղառդիկեական քահանայության, ինչպես ներկայացված է Հերոբովամի՝ ժողովրդի ամենաստորին խավից կազմված քահանայությամբ և Ահարոնի պարող հիմարներով: Սակայն Հերոբովամի ապստամբության վկայությունն ունի 1863 թվականի ապստամբության ավելի լայն վկայություն: Երբ Հերոբովամը հաստատեց իր կեղծ երկրպագության համակարգը, Երուսաղեմից մի մարգարե ուղարկվեց՝ հանդիմանելու Հերոբովամի ապստամբությունը, ինչպես որ նախապատկերված էր միլլերիտական ադվենտիզմի՝ Տասը պատվիրանների շաբաթ օրը որպես հանգստյան օր ընդունելուն առաջնորդվելով:

Երբ ադվենտիզմը ընդունեց երրորդ հրեշտակի լույսը և սրբաբանը, նրանք հանդիմանություն էին ներկայացնում այն բողոքականներին, որոնք մերժել էին այն՝ աճող լույսը, որ գալիս էր կնիքների բացումից, որը սկսվել էր վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին: Ինչպես հին Իսրայելը եգիպտական գերության մեջ մոռացել էր շաբաթը, այնպես էլ անապատի եկեղեցին մոռացել էր շաբաթը մինչև 1798 թվականը: Միլլերականների բերած դատաստանի ժամի պատգամի աճող լույսը ի վերջո առաջնորդեց դեպի սրբաբանը և Աստծո օրենքը:

Այդ լույսը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին և ներկայացնում էր սուտ երկրպագության հանդիմանությունը նրանց համար, ովքեր կոչված էին լիովին դուրս գալու կաթոլիկության կեղծ վարդապետություններից: Արեգակի երկրպագությունը կաթոլիկության իշխանության նշանն է այն եկեղեցիների վրա, որոնք վերադարձան նրա գիրկը: Այդ հանդիմանությունը ներկայացված է Հերոբովամի կողմից իր կեղծ երկրպագության համակարգի հաստատմամբ:

Եվ Երոբովամը ութերորդ ամսին՝ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, տոն սահմանեց՝ նման այն տոնին, որ Հուդայում է, և զոհ մատուցեց սեղանի վրա: Այդպես արեց նա Բեթելում՝ զոհ մատուցելով իր շինած հորթերին, և Բեթելում կարգեց իր պատրաստած բարձունքների քահանաներին: Այսպես նա Բեթելում իր շինած սեղանի վրա զոհ մատուցեց ութերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը՝ այն ամսին, որ իր սրտից էր հնարել, և Իսրայելի որդիների համար տոն սահմանեց. և սեղանի վրա զոհ մատուցեց ու խունկ ծխեցրեց: Եվ ահա Տիրոջ խոսքով մի Աստծու մարդ Հուդայից եկավ Բեթել, մինչ Երոբովամը կանգնած էր սեղանի մոտ՝ խունկ ծխեցնելու: Եվ նա Տիրոջ խոսքով աղաղակեց սեղանի դեմ ու ասաց. «Ո՛վ սեղան, սեղա՛ն, այսպես է ասում Տերը. Ահա Դավթի տանը մի որդի պիտի ծնվի, որի անունը Հովսիա է, և նա քո վրա պիտի զոհ մատուցի բարձունքների այն քահանաներին, որոնք քո վրա խունկ են ծխեցնում, և մարդկանց ոսկորներ պիտի այրվեն քո վրա»: Եվ նույն օրը նշան տվեց՝ ասելով. «Մա է այն նշանը, որ Տերն ասաց. ահա սեղանը պիտի ճեղքվի, և նրա վրա եղող մոխիրը պիտի թափվի»: Եվ եղավ, երբ Երոբովամ

թագավորը լսեց Աստծու մարդու խոսքը, որ նա աղաղակել էր Բեթելի սեղանի դեմ, նա սեղանի մոտից ձեռքը երկարեց՝ ասելով. «Բռնեցե՛ք նրան»:

Եվ նրա ձեռքը, որ նա մեկնել էր նրա վրա, չորացավ, այնպես որ այլևս չէր կարող այն ետ քաշել դեպի իրեն: Սեղանն էլ ճեղքվեց, և մոխիրը թափվեց սեղանից՝ ըստ այն նշանի, որ Աստծու մարդը տվել էր Տիրոջ խոսքով: Եվ թագավորը պատասխանեց ու ասաց Աստծու մարդուն. «Արդ, աղաչի՛ր քո Տեր Աստծու երեսը և աղոթի՛ր ինձ համար, որ ձեռքս կրկին վերականգնվի ինձ»: Եվ Աստծու մարդը աղաչեց Տիրոջը, և թագավորի ձեռքը կրկին վերականգնվեց նրան ու դարձավ ինչպես առաջ էր: Եվ թագավորը ասաց Աստծու մարդուն. «Եկ ինձ հետ տուն և թարմանա՛, և ես քեզ վարձք կտամ»: Սակայն Աստծու մարդը թագավորին ասաց. «Թեկուզ քո տան կեսն ինձ տաս, քեզ հետ չեմ մտնի, և այս տեղում հաց չեմ ուտի ու ջուր չեմ խմի. որովհետև այսպես է ինձ պատվիրված Տիրոջ խոսքով, ասելով. “Հաց մի՛ կեր, ջուր մի՛ խմիր և մի՛ վերադարձիր այն նույն ճանապարհով, որով եկել ես”»: Եվ նա գնաց ուրիշ ճանապարհով և չվերադարձավ այն ճանապարհով, որով եկել էր Բեթել: Գ Թագավորաց 12:32–13:10:

Ահարոնի և Երոբովամի վկայության մեջ ոսկե հորթերի ապստամբության հետ միասին ներառված է նաև այն կեղծ երկրպագության համակարգի փաստացի հաստատումը, որ կարգադրեց Երոբովամը: Այդ հաստատումը ներկայացնում է այն տարբերությունը, որ պետք է պահպանվեր Երուսաղեմում կատարվելիք երկրպագության և Երոբովամի կեղծված համակարգի միջև: 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը Տերը Իր ժողովրդին պապական իշխանության խավարից դուրս բերեց դեպի այն հրաշալի մարգարեական լույսը, որ ներկայացված է Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների միջոցով: Բողոքական եկեղեցիները մերժեցին այդ լույսը և այդպիսով 1844 թվականին դարձան կաթոլիկության դուստրերը:

Հերոբովամի երկրպագությունը նախատիպավորում էր կաթոլիկ երկրպագության համակարգը, և նրա պատմության մեջ Իսրայելի հյուսիսային թագավորությունը ներկայացնում է կաթոլիկության այն կեղծ համակարգը, որի մեջ Միլլերական պատմության բողոքականները ընտրեցին մնալ: Այդ համակարգի խորհրդանիշը արեգակի երկրպագությունն է:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Ամենասուրբ Տեղը մտած հավատարիմ և իմաստուն կույսերը ներկայացնում էին հանդիմանություն բողոքականներին, որոնք նոր էին վերադարձել կաթոլիկության ազդեցության տակ և դարձել էին Հռոմի դուստրեր: Երոբովամի կեղծ երկրպագության համակարգի հաստատման ժամանակ Հուդայից մի մարգարե եկավ և հանդիմանեց Երոբովամին՝ այսպիսով նախապատկերելով այն հավատարիմ կույսերին, որոնք մտան Ամենասուրբ Տեղը և առաջնորդվեցին ճանաչելու Աստծո օրենքը: Այդ մարգարեի պատմությունը և նրա հանդիմանությունը Երոբովամին չափազանց ուսանելի են 1863 թվականի ապստամբությունը դիտարկելիս, սակայն այդ պատմությունը պետք է սպասի, մինչև որ սկզբի հետ միասին դրվի նաև ավարտը:

Հին Իսրայելի սկիզբները, Երոբովամի թագավորությունը և ժամանակակից Իսրայելը բոլորը համընկնում են, և միասին դրանք տալիս են Հայտնություն տասներեքի երկրի

գազանի վախճանի երեք վկաները՝ մոտալուտ կիրականօրյա օրենքի ժամանակ: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին Միլլերիական ադվենտիզմի հավատարիմները դարձան երկրի գազանի ճշմարիտ բողոքական եղջուրը, և նրանք այդպիսին դարձան այն պատմության մեջ, որը սկսվեց վախճանի ժամանակին՝ 1798 թվականին: 1798 թվականը աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության՝ Միացյալ Նահանգների, սկիզբն էր, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգներում ադվենտիզմի ճշմարիտ բողոքական եղջուրի հաստատումը: Այդ սկզբնական պատմության մեջ ներկայացված է Միացյալ Նահանգների ավարտական պատմությունը, որովհետև Հիսուսը միշտ որևէ բանի վախճանը պատկերում է որևէ բանի սկզբով:

Հին, արդի և Հերոբոլամի Իսրայելի երեք սկզբնական վկաները պատկերում են երկրի գազանի վախճանը, սակայն կա նաև մեկ այլ վախճան, որը պետք է նախապես դրվի իր տեղում՝ նախքան Հուդայից եկած և Հերոբոլամին հանդիմանած մարգարեի վկայությունը շարադրելը: Այդ վախճանական պատմությունը, որը պետք է ներառվի, Իսրայելի հյուսիսային և հարավային թագավորությունների վախճանն է, ինչպես այն ներկայացված է Եզեկիել մարգարեի կողմից:

Չպետք է մոռացվի, որ այն, ինչ այժմ մենք ներկայացնում ենք, այն է, որ 1863 թվականի ապստամբությունը նշանավորվում է Եզեկիելի ութերորդ գլխի առաջին պոծությամբ, որը խանդի պատկերն էր: Երբ մենք անդրադառնանք Եզեկիելի կողմից ներկայացված հյուսիսային և հարավային թագավորությունների վախճանին, կունենանք առավել քան բավարար ապացույցներ հաստատելու համար, որ 1863 թվականի ապստամբությունը պատկերված էր Ահաբոնի և Հերոբոլամի ապստամբությամբ, և որ այն մատնանշում է Լառդիկեական ադվենտիզմի չորս սերունդներից առաջինի սկիզբը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ Տիրոջ խոսքը դարձյալ եկավ ինձ՝ ասելով. «Ավելին, դու, մարդո՛ւ որդի, առ քեզ մի փայտ և գրիր դրա վրա. «Հուդայի համար և Իսրայելի որդիների՝ նրա ընկերների համար»: Ապա վերցրու մի ուրիշ փայտ և գրիր դրա վրա. «Հովսեփի համար՝ Եփրեմի փայտը, և Իսրայելի ամբողջ տան՝ նրա ընկերների համար»: Եվ դրանք միացրու մեկը մյուսին՝ մեկ փայտի, և դրանք քո ձեռքում մեկ կդառնան: Եվ երբ քո ժողովրդի որդիները խոսեն քեզ հետ՝ ասելով. «Մեզ չե՞ս հայտնելու, թե սրանք ինչ են նշանակում», ասա նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես կվերցնեմ Հովսեփի փայտը, որ Եփրեմի ձեռքում է, և Իսրայելի ցեղերին՝ նրա ընկերներին, և նրան կմիանամ Հուդայի փայտին, և դրանք մեկ փայտ կդարձնեմ, և դրանք իմ ձեռքում մեկ կլինեն»: Եվ այն փայտերը, որոնց վրա դու գրում ես, նրանց աչքերի առաջ պիտի լինեն քո ձեռքում: Եվ ասա նրանց. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես կվերցնեմ Իսրայելի որդիներին հեթանոսների միջից, ուր որ գնացել են, և կհավաքեմ նրանց բոլոր կողմերից ու կբերեմ նրանց իրենց երկիրը»:

Եվ Ես նրանց Իսրայելի լեռների վրա գտնվող երկրում մեկ ազգ պիտի դարձնեմ, և մեկ թագավոր պիտի լինի նրանց բոլորի թագավորը. և այլևս նրանք երկու ազգ չեն լինի, և այլևս երբեք երկու թագավորությունների չեն բաժանվի: Այլևս չեն պոծի իրենք իրենց իրենց կուռքերով, ոչ էլ իրենց գարշելի բաներով, ոչ էլ իրենց որևէ

հանցանքով. այլ Ես պիտի ազատեմ նրանց իրենց բոլոր բնակավայրերից, որտեղ նրանք մեղանչել են, և պիտի մաքրեմ նրանց. և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը, և Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը: Եվ Իմ ծառա Դավիթը պիտի թագավոր լինի նրանց վրա, և նրանք բոլորն էլ մեկ հովիվ պիտի ունենան. նրանք պիտի ընթանան Իմ դատաստաններով, պիտի պահեն Իմ կանոնները և պիտի կատարեն դրանք: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ Ես տվել եմ Իմ ծառա Հակոբին, որտեղ բնակվել են ձեր հայրերը. և այնտեղ պիտի բնակվեն նրանք, իրենք, և նրանց որդիները, և նրանց որդիների որդիները հավիտյան. և Իմ ծառա Դավիթը պիտի լինի նրանց իշխանը հավիտյան: Ավելին, Ես նրանց հետ խաղաղության ուխտ պիտի կապեմ. դա նրանց հետ հավիտենական ուխտ պիտի լինի. և Ես պիտի հաստատեմ նրանց, պիտի բազմացնեմ նրանց, և Իմ սրբաբանը նրանց մեջ պիտի դնեմ հավիտյան: Իմ խորանն էլ պիտի լինի նրանց հետ. այո՛, Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը: Եվ հեթանոսները պիտի իմանան, որ Ես՝ Տերս, սրբացնում եմ Իսրայելին, երբ Իմ սրբաբանը նրանց մեջ լինի հավիտյան: Եզեկիել 37:15–28: